

видимъ че онова което най много ни потрѣсва въ нечистотата на дѣцата е мисльта че и родителитѣ имъ сж такива; защото самото дѣте мъчно може да разбере интересътъ който ние отдаваме на чистотата и дрѣхитѣ. Играта му се вижда работа много по важна отъ колкото да пази облѣклото си. Сжщото ще кажѣ и за невѣжливото дѣте. Вѣжливостта е досадна на дѣтето, което не може да разбере причината защо трѣбва да бжде вѣжливо. Забѣлѣжете че детето е принудено да бжде вѣжливо къмъ всякого, и че никой не е задълженъ да бжде вѣжливъ къмъ него: така нему му липсва главната причина която прави всякого чувствителенъ за нуждата на вѣжливостта, т. е. ползата отъ взаимното почитание. Вѣжливостта за дѣтето е единъ хомотъ и нищо повече. Често невѣжливостта дохожда отъ срамежливостта. Ти принуждавашъ дѣтето да заобиколи единъ голѣмъ кръгъ гости и да поздрави всякого отдѣлно; ако се откаже, ти го мислишь за непокорно, когато то е само смутено. Не искамъ да кажѣ че не трѣбва да се навикнува дѣтето на вѣжливостъ; но само че, като не разбира нуждата на тия обществени учтивости, никакъ не е чудно че то не обръща внимание на тѣхъ.

Има други по важни недостатъци, но които тоже сж естествени на дѣтинството: напимѣръ, лѣнността и гнѣвътъ. Какво чудно има въ това че тѣзи буйна природа, ламтяща да живѣе и която диша, тѣй да кажемъ, само въ шумѣтъ и движението, посрѣща мъчнотия да подвие по единъ редовенъ и послѣдователенъ начинъ младий си умъ на нѣща